

afdelinger de anviser til. Der vil vi gerne i udvalgsarbejdet, hvis det er muligt, have belyst, hvordan det kommunale anvisningsmønster er i dag, og vi håber, at socialministeren vil drage omsorg for det i det omfang, det nu er muligt.

Man vil jo i øvrigt kunne gøre det, som Socialdemokratiet og vi har foreslået, nemlig at man investerer nogle milliarder kroner om året i de belastede områder, så vi får kvarterløft, så vi får mulighed for at gøre noget reelt ved det. På den måde vil vi også kunne tage højde for noget af den meget berettigede kritik fra Danmarks Lejerforening, som siger, at det her forslag ikke løser problemerne med at få ressourcerstærke til at blive boende i de områder, vi taler om, eller får nye til at flytte til, fordi det kræver en markant indsats, og det koster penge.

Forslaget til forbedringer i incitamenterne for privat udlejning kan såmænd lyde rimeligt nok, men igen tror vi ikke på den store effekt. Vi vil i hvert fald gerne have helt klart og kontant belyst, hvor meget man regner med, at det her vil betyde økonomisk. Der er jo ikke sat penge af i forslaget, så den helt store effekt ud over det beløb, som i hvert fald ikke har vist sig effektivt i de forgangne år, er der åbenbart ikke til.

Det gælder om, at vi får skabt større fraflytning fra belastede områder til områder, som i dag ikke har nogen kontanthjælpsmodtagere, og det kræver altså investering i nogle af de områder, som i dag er belastede.

Kl. 11.05

Endelig vil jeg sige, at det afgørende i den sidste ende ikke er at flytte rundt med kontanthjælpsmodtagerne, men det er sådan set at få dem ud af kontanthjælpen og i arbejde. Her må vi så sige, at regeringen jo stadig er os svar skyldig på spørgsmålet om, hvordan vi helt generelt skal få løst de problemer, vi har på det område.

Men vi er altså villige til at give kommunerne den her ret, hvis den konkret følges af en anvisningspligt, som er mere klart formuleret end den løse forpligtelse, der er i lovforslaget nu, og hvis vi generelt påbyder kommunerne at anvende deres anvisningsret mere progressivt over for nogle af de afdelinger, som i dag ikke har kontanthjælpsmodtagere blandt deres beboere.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Der har været meget snak om det her med retskravet. Når jeg nu står med lovforslaget og ser, at der står, at »afviste boligsøgende skal af kommunalbestyrelsen have anvist en passende bo-

lig«, vil den radikale ordfører så ikke bekræfte over for mig, at det, at der har været tale om »så vidt muligt«, gælder, hvornår man skal have anvist en bolig. Det skal så vidt muligt være inden for 6 måneder, men det skal ske. Vil den radikale ordfører ikke bekræfte over for mig, at det er ordet »skal«, der her har betydning, og at der står, man skal have anvist en bolig?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, jeg vil bekræfte over for fru Inge-Lene Ebdrup, er, at hvis man så vidt muligt inden for 6 måneder skal anvise en bolig, får man her et redskab, som er meget indgribende, men som samtidig ikke giver en tilstrækkelig forpligtelse til ikke at bruge det til bare at skabe en mur omkring sin kommune og holde folk væk i stedet for at sikre, at det rent faktisk betyder noget for en afghettoisering, dvs. en større spredning af kontanthjælpsmodtagerne. Det er det, der er problemet i det her: Det er alt, alt, alt for løst at skrive »så vidt muligt inden for 6 måneder«. Det er simpelt hen ikke godt nok.

Vi kunne forestille os en formulering, der sagde, at det måske var den første ledige lejlighed eller noget andet, som gav mulighed for det. Men det her er for løst formuleret, hvad angår 6 måneders-fristen – selv om det, fru Inge-Lene Ebdrup taler om og citerer fra lovforslaget, er korrekt nok – fordi det bliver et redskab til at holde folk væk og ikke et redskab til at skabe mindre ghettoisering.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu skal vi heller ikke være så bureaukratiske, at vi ikke også kan få det her til at fungere, for jeg vil gerne spørge den radikale ordfører: Hvis man nu forestillede sig, at man skrev ind i lovforslaget, at det skulle være den første ledige bolig, hvad så hvis vi står med en familie, der har to børn, og den første ledige bolig er en toværelses, altså et soveværelse og en stue, hvordan skal man så komme omkring det?

Det, der er vigtigt i det her lovforslag, er at sikre, at man får en passende bolig. Der ved vi jo alle sammen, at i dagens Danmark med f.eks. 3 måneders frist, som der jo ofte er i en lejekontrakt, når lejemålet skal opsiges, vil det tage noget tid at skaffe den rigtige bolig. Her må pointen da være, at man skaffer den rigtige bolig og ikke bare en bolig.